

Arrest

nr. 211 361 van 23 oktober 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 22 december 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 november 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van 28 november 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 4 december 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 januari 2018 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat M. SAMPERMANS en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn en geboren in 1993, komt in 1999 als minderjarige België binnen. Verzoekers moeder dient in België een verzoek tot internationale bescherming in, zij verklaart de Kosovaarse/Servische nationaliteit te hebben.

De moeder van verzoeker dient op 25 november 2002 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het (oude) artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet.

Op 17 november 2006 wordt de moeder van verzoeker samen met haar minderjarige kinderen (waaronder verzoeker) gemachtigd tot een tijdelijk verblijf van twaalf maanden.

Dit verblijf wordt verschillende keren verlengd.

In februari 2011 vraagt verzoekers moeder een aanpassing van hun nationaliteit van Servisch naar Albanees. Zij deelt mee dat zij indertijd valse Kosovaarse identiteitsgegevens gebruikt heeft.

Op 30 maart 2011 wordt het verblijf van verzoekers moeder en de kinderen verlengd tot 11 maart 2012.

Op 3 juni 2011 bereikt verzoeker de leeftijd van achttien jaar.

In maart 2013 wordt de Servische nationaliteit van verzoeker en zijn moeder gewijzigd naar de Albanese nationaliteit.

Het verblijf van verzoeker wordt verder jaarlijks verlengd, een laatste maal tot 11 maart 2016.

Op 29 februari 2016 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris het verblijf van verzoekers moeder en van verzoeker en zijn broer onbeperkt toe te staan.

Verzoeker biedt zich echter niet aan en wordt ambtshalve geschrapd op 8 augustus 2016.

Op 14 september 2016 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank te Leuven bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee maanden wegens opzettelijke slagen en verwondingen, gepleegd op een minderjarige of op een persoon die uit hoofde van zijn lichaams- of geestestoestand niet bij machte is om in zijn onderhoud te voorzien.

Op 7 juli 2017 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 28 november 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf voor de genaamde:

B., B., geboren op (...)1993 te S. (R.R.nr. xxx)

Nationaliteit: Albanië

Adres: (...)

opgesteld en ondertekend door de advocaat van de betrokkene op 07.07.2017, gevolgd door een positieve adrescontrole op 24.08.2017, waarvoor een attest van inontvangstname, bijlage 3 werd afgeleverd op 25.08.2017,

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Vooreerst wordt opgemerkt dat de aanvraag als ontvankelijk wordt beschouwd omwille van de sociale verankering die op het eerste zicht aanwezig is in het dossier van de betrokkene, zoals hieronder wordt uiteengezet.

De betrokkene is op 25.10.1999 in België aangekomen als kind van asielzoekers. Hij was toen slechts 6 jaar oud.

De asielprocedure heeft 3 jaar en 9 maanden geduurd. De beroepsprocedure voor de Raad van State maakt geen deel uit van de asielprocedure en daarom wordt met de duur ervan geen rekening gehouden bij de berekening van de asielprocedure. Zelfs indien men dit wel zou doen, dan komt men aan een duur van 6 jaar 7 maand en 14 dagen.

De verzoeker heeft in België de kans gekregen om naar school te gaan. Uit het dossier blijkt dat hij de lagere school heeft doorlopen en daarenboven legt hij stavingstukken voor betreffende de middelbare

scholing, waaronder de getuigschriften van de 1ste en 2de graad secundair onderwijs. We stellen vast dat de betrokkene het schooljaar 2010-2011 aanvatte in het 1ste jaar van de 3de graad in de richting kantoor van het Beroeps Secundair Onderwijs (afgekort tot BSO). Alhoewel hij zijn studie stopzette aan het KTA, behaalde hij alsnog een oriënteringsattest A voor het 1ste jaar van de 3de graad aan het VTI in dezelfde studierichting dd. 30.06.2012.

Doch het 2de jaar van de 3de graad BSO aan het VTI werd afgesloten met een oriënteringsattest C dd. 12.06.2013.

Uit het voorafgaande, kan worden aangenomen dat de betrokkene kennis heeft van de Nederlandse taal gezien zijn jarenlange verblijf op het Belgische grondgebied.

De betrokkene stelt vrienden en kennissen te hebben in België, wat op zich niet onmiddellijk als ongeloofwaardig kan worden afgedaan.

Hij geeft aan deel te hebben genomen aan het verenigingsleven, met name de scouts, wat enkel aangetoond wordt aan de hand van enkele foto's, en gespeeld te hebben in een basketbalploeg. Van dit laatste is niet onmiddellijk een stavingstuk terug te vinden, en dit element wordt ook niet vermeld in de inventaris, maar er zitten wel foto's van de beoefening op jonge leeftijd van één of andere vechtsport in de bijlagen.

Hij is opnieuw gaan samenwonen met zijn moeder en broer.

Zijn moeder, broer en hijzelf werden op 29.02.2016 gemachtigd tot onbeperkt verblijf, voornamelijk door de inspanningen die door zijn moeder en broer werden geleverd daar zij documenten van tewerkstelling voorlegden.

Zijn moeder en broer beschikken heden nog steeds over deze verblijfstitel. In totaal komen we aan een legaal verblijf dat meer dan 16 jaar duurde, zonder dat ooit aan hemzelf een bevel betekend werd om het grondgebied te verlaten.

Dit alles maakt dat de aanvraag van de betrokkene ontvankelijk is. In casu dient het onderzoek ten gronde gevoerd te worden. Daaruit blijkt echter dat de ingeroepen motieven helaas niet volstaan om de toekenning van een verblijfsmachtiging aan de betrokkene te rechtvaardigen en dit om redenen die volledig te wijten zijn aan het gedrag van de betrokkene zelf.

De betrokkene heeft de hem geboden kansen niet ten volle benut, zoals hierna zal blijken. Hij heeft zijn scholing niet afgemaakt, ofschoon hij reeds dichtbij het behalen van zijn diploma middelbaar onderwijs stond, daar hij reeds de 5 jaren van het middelbaar onderwijs wel tot een goed einde had gebracht. Op 30.06.2012 ontving hij een oriënteringsattest A voor het 1ste leerjaar van de 3de graad van het beroeps secundair onderwijs in de richting Kantoor. Voor het daarop volgende schooljaar, het laatste jaar van het middelbaar legt hij echter een oriënteringsattest C voor dd. 12.06.2013, waaruit blijkt dat hij niet slaagde. De betrokkene had dan de mogelijkheid om zijn jaar over te doen. Wat heden niet wordt voorgelegd, doch wat blijkt uit het elektronische dossier van de betrokkene, is dat hij zich heeft ingeschreven voor de examencommissie, wat ook een geldige optie is, en dat hij aanwezig op 29.11.2013, maar verder ontbreekt het resultaat daarvan, terwijl de inventaris in het kader van voorliggende aanvraag enkel vaag melding maakt van "diploma's en schoolattesten," zonder verdere precisering, wat doet vermoeden dat hij uiteindelijk zijn eindexamen middelbaar onderwijs, het getuigschrift van het 2de jaar van de 3de graad, niet behaalde? in tegenstelling tot wat zijn raadsheer voorhoudt. Indien hij dit document wel behaalde, zou hij dit nu toch voorgelegd hebben, aangezien hij wel alle stukken betreffende de andere jaren voorlegt, zelfs de oriënteringsattesten C. De vraag kan gesteld worden waaraan het niet afmaken van zijn scholing te wijten is, misschien was hij schoolmoe, misschien kende hij dan toch onvoldoende de Nederlandse taal? Misschien heeft hij zich enkel opgehouden in het gezelschap van landgenoten en schortte er iets aan zijn integratie in het schoolleven en in de derhalve daaropvolgend in de maatschappij? In de Belgische samenleving is het behalen van een diploma een belangrijk gegeven. Het lijkt erop dat de betrokkene onvoldoende geïntegreerd was om dit te beseffen en om daar verder werk van te maken. Hoe dan ook, wat er ook van zij, het is algemeen bekend dat het voor laag geschoolden moeilijker is om werk te vinden, doch zien we hier elke dag dossiers van vreemdelingen die ondanks taalbarrières en andere moeilijkheden, soms zelfs medische problemen of een grote gezinslast, en zonder middelbaar diploma er toch in slagen om werk te vinden. De betrokkene schiet te kort op het vlak van integratie daar hij geen actuele elementen van tewerkstelling voorlegt. Hij legt zelfs geen bewijzen voor dat hij pogingen heeft ondernomen om werk te vinden. Zijn werkwiligheid kan aldus niet worden weerhouden als grond voor een verblijfsmachtiging.

Hij stelt zelf dat hij zijn droom om militair te worden, heeft nagevolgd en dat dit in België niet mogelijk was omdat hij niet beschikte over de Belgische nationaliteit. Gezien het onbeperkte verblijf waarover hij op dat moment beschikte, was het verwerven van de Belgische nationaliteit echter realiseerbaar. Zonder stappen in die richting te zetten, zelfs zonder de overhandiging van de verblijfstitel van onbepaalde duur

af te wachten, zelfs zonder de verlenging van de geldigheidsduur van zijn tijdelijke verblijfstitel af te wachten en zonder zijn vertrek te signaleren bij de gemeentelijke diensten, waarbij hij dus geen poging deed om zijn recht op een terugkeer te verzekeren, verliet de betrokkene zijn gastland België. Hij vertrok anderhalve maand voor de aflevering van de B-kaart, de verblijfsvergunning van onbeperkte duur, aan zijn moeder en broer. Het is bevreemdend dat de betrokkene dan niet snel terugkeerde naar België om alsnog te genieten van dit voordelig statuut aangezien ook hij vermeld stond in de beslissing. De geldigheidsduur van zijn eigen A-kaart, de tijdelijke verblijfsvergunning, kwam kort daarna te vervallen op 11.03.2016. Hij werd ambtshalve geschrapt op 08.08.2016.

In de mail dd. 26.04.2017 noteert de ambtenaar van het gemeentebestuur van Diest dat zijn moeder voorafgaand aan de ambtelijke schrapping had gezegd dat de betrokkene nooit meer zou terugkomen, wat toch enigszins lijkt te wijzen op een mindere hechtheid van de moeder-zoon band. Op 25.04.2017 heeft hij desalniettemin naar verluid opnieuw de woonst van zijn moeder opgezocht om er te verblijven, misschien omdat hij op dat moment niet onmiddellijk een andere optie zag? Hij heeft dan nog een dikke 2 maanden gewacht vooraleer huidige aanvraag in te dienen.

In casu is er dus geen ononderbroken verblijf in België. De betrokkene nam dienst in het Franse vreemdelingenlegioen, waarbij hij gebruik maakte van een andere identiteit. Dit bedrieglijk handelen is een element dat in het nadeel van de betrokkene kan weerhouden worden. Hij legt een contract dd. 22.02.2016 voor op naam van B. R., 22 jaar, geboren op (...) 1993 in T., de zoon van F. en A., in het bezit van de Albanese nationaliteit, metser van beroep. Op de door hem voorgelegde foto's is de naam B. te zien op zijn legeruniform. Uiteindelijk werden zijn identiteitsgegevens toch aangepast door middel van de regularisatiebeslissing dd. 22.12.2016. De in dienst neming voor 5 jaar van B. B., geboren op (...) 1993 te S. onder de naam van B. R. geboren op (...) 1993 te T., blijft behouden onder de titel van "vreemdeling." Met betrekking tot deze periode legt hij zo'n 20 foto's voor. De betrokkene legt geen Franse verblijfstitel voor, doch is het niet duidelijk of hij al dan niet heden is het bezit is van een dergelijke verblijfstitel. Indien ja, dan kan hij zich zonder problemen verplaatsen naar Frankrijk om daar verder te verblijven. Het tegendeel wordt alvast met aangetoond.

Ondanks het voorgelegde contract bij het Franse Vreemdelingenlegioen, is de betrokkene volgens zijn raadsheer na om en bij anderhalf jaar blijkbaar terug in België waarbij hij opnieuw is gaan inwonen bij zijn moeder en broer. Inmiddels is er een samenwoning van zo'n 7 maanden. En nu beroept de verzoeker zich op de gezinsband. Doch, door zijn gedrag is duidelijk dat hij het land kan verlaten om elders zijn geluk te gaan beproeven. Hij heeft ruimschoots de meerderjarige leeftijd bereikt en is in staat om op eigen benen te staan, meer zelfs, hij is avontuurlijk ingesteld. Het kan voor hem dan ook geen probleem zijn om naar het herkomstland of naar een derde land af te reizen om zich administratief in orde te stellen wat zijn verblijf in België betreft, indien hij een grond zou hebben om hier te verblijven, wat in huidig verzoekschrift onvoldoende aangetoond wordt.

De loutere aanwezigheid van zijn moeder en broer toont niet aan dat de betrokkene sociale banden onderhoudt in België die een verder verblijf alhier noodzaken. De sociale verankering heeft de betrokkene niet tegengehouden om België vrijwillig te verlaten.

In deze context past het om op te merken dat er geen recente bewijzen van zijn integratie in België worden voorgelegd. Behoudens vergissing dateert het laatste stuk zelfs van 29.11.2013, inzake zijn inschrijving bij de examencommissie. Nergens uit blijkt dat hij heden daadwerkelijk welke prestatie dan ook aan het leveren is die wie dan ook ten goede komt, dat hij heden een aanwinst vormt of wil vormen voor de samenleving.

Het argument inzake zijn sublieme integratie wordt enerzijds onvoldoende aangetoond. Anderzijds worden zijn blanco strafblad, de bewering dat hij nooit in aanraking kwam met het gerecht, zijn sociaal-meelevendheid, zijn aangename gedreven en voorbeeldige persoonlijkheid, zijn werkwillegheid, zijn verinnerlijking op zeer intense wijze van de "Belgische taal," zeden, gewoonten en gebruiken en het zich in hoge mate eigen maken van de Belgische samenlevingsnormen op economisch, sociaal en cultureel terrein en op andere terreinen van het maatschappelijke leven, dat onze maatschappij enorm veel krijgt van deze man en zijn inzet zonder zelf enige last van de maatschappij te willen zijn, niet aangetoond. Een bloot argument kan niet dienstig worden weerhouden als grond voor een verblijfsmachtiging.

Daarentegen blijkt het tegendeel waar te zijn. Opgemerkt wordt dat de verzoeker herhaaldelijk het voorwerp uitmaakte van een aantal processen-verbaal (LE.60.RG/10030317 Doping. LE.60.L9/00497S17 Drugs/verkoop, LE.43.L9/00553115 Opzettelijke slagen en/of verwondingen.

HA.43.L4/00411914 Opzettelijke slagen en/of verwondingen HA.36.L 1/02193712 wapen, munitie, onderdeel, toebehoren-dracht/vervoer). Uit dit alles zou, al dan niet terecht, afgeleid kunnen worden dat de betrokkene op het slechte pad is, of toch minstens voor overlast zorgt, waarbij er zeker en vast enig voorbehoud moet worden gemaakt bij processen-verbaal, daar iemand onschuldig is zolang de schuld niet is bewezen, zolang er geen definitieve veroordeling is. Bovendien merken we in deze context terloops op dat verondersteld kan worden dat de betrokkene in het Franse Vreemdelingenlegioen op professionele wijze wapens heeft leren gebruiken, wat een bezorgdheid is voor onze samenleving naar de toekomst toe, indien de betrokkene echt op het slechte pad zou zijn.

Uit het onderzoek van de openbare orde, dat nu werd gevoerd daar de aanvraag op het eerste zicht als ontvankelijk werd beschouwd gezien het jarenlange verblijf, is naar voor gekomen dat de betrokkene op 14.09.2016, dus nog vrij recent, door de Correctionele Rechtbank van Leuven bij verstek veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 2 maanden wegens opzettelijke slagen en verwondingen gepleegd door de betrokkene op een minderjarige of op een persoon die uit hoofde van zijn lichaams- of geestestoestand niet bij machte is om in zijn onderhoud te voorzien.

Integratie veronderstelt dat men de Belgische reglementeringen respecteert en zich aldus onthoudt van het plegen van misdrijven.

Aangezien blijkt dat de verzoeker mogelijks een gevaar vormt voor de openbare orde, en in hoofdzaak bij gebrek aan tegenindicatie aan de hand van recente bewezen van een diepgaande integratie in onze samenleving kan aan hem geen machtiging tot verblijf worden toegekend. Zijn raadsheer stelt dat het van het grootste belang is dat hij zelfstandig en onafhankelijk kan leven en in zijn onderhoud voorzien. De betrokkene toont echter helemaal niet aan hoe hij op wettelijke wijze in zijn eigen onderhoud in België denkt te zullen voorzien. Zijn werkwillegheid wordt niet bewezen, tenzij men een deelname aan het Frans Vreemdelingenlegioen beschouwt als een bewijs van werkwillegheid. Hij legt geen bewijzen van tewerkstelling, geen tewerkstellingsbeloften, geen sollicitatiebewijzen noch bewijzen van vrijwilligerswerk voor. Hoe dan ook, nergens uit blijkt dat de betrokkene in België arbeidsprestaties wil leveren die de maatschappij ten goede komen.

Het valt op dat ondanks het jarenlange verblijf in een zelfde streek, met name die van Diest, waar hij werd ingeschreven op 13.03 2001, geen doorleefde getuigenissen van vrienden of kennissen worden voorgelegd. Nochtans wordt beweerd dat hij een grote vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd die hem wil steunen en helpen en dat hij een diepe en positieve indruk nalaat. Ofschoon hij jarenlang in België school liep, legt hij geen getuigenissen voor van leerkrachten, waaruit zijn inzet en betrokkenheid naar boven komen en waaruit zou blijken dat de betrokkene een aanwinst zou zijn voor onze maatschappij. Het is in deze context bevreemdend dat hij enkel oude school- en klasfoto's, foto's van bij de scouts, van hemzelf in een tenue van een Oosterse vechtsport, van een etentje met klasgenoten/kennissen/vrienden voorlegt, terwijl de verzoeker inmiddels zo'n 24 jaar oud is. Het dossier bevat zelfs geen smeekbede van zijn moeder of broer om hem in België te kunnen houden. Er wordt geen bewijs van ten lastenneming voorgelegd. De betrokkene legt nagenoeg geen doortastende bewezen van recente sociale verankering voor, terwijl de loutere aanwezigheid van familieleden in België in dit opzicht niet volstaat. Het is niet onredelijk om van een vreemdeling die reeds zovele jaren in België heeft verbleven, te verwachten dat hij bindingen heeft met de Belgische maatschappij die verder gaan dan het hebben van loutere verwantschapsbanden in België.

Hij toont niet aan dat hij recentelijk nog actief deelnam aan het verenigingsleven, en, wat nog belangrijker is, dat er een continuïteit zou zijn wat betreft zijn vroegere deelname aan het verenigingsleven, dat hij de banden onderhoudt met mensen met wie hij samen opgroeide. Het lijkt er bijna op alsof de betrokkene met iedereen gebroken heeft, daar hij in het gebreke blijft om recente gedateerde stavingstukken voor te leggen.

In casu kan de sociale verankering in België niet volstaan om aan de betrokkene verblijfsrecht toe te kennen, zoals hierboven uiteengezet. Uiteindelijk wordt onvoldoende aangetoond dat België op heden het centrum zou zijn van zijn belangen. Derhalve wordt huidige beslissing niet gezien als een schending van art. 8 EVRM. Artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens kan niet als een vrijgeleide beschouwd worden die de verzoeker zou toelaten om de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Hij heeft nagelaten om zichzelf tijdig in orde te stellen wat zijn verblijfstoestand betreft, en heeft zijn huidige toestand enkel aan zichzelf te wijten, waarbij zijn persoonlijk gedrag niet van die aard is dat hij in aanmerking zou komen voor gunstige regeling.

Terwijl hierboven reeds werd aangestipt dat de betrokkene mogelijks terug kan keren naar Frankrijk - dat niet wordt ontkend in huidig verzoekschrift, - wordt hieraan geheel en al terzijde toegevoegd dat het op het eerste zicht geloofwaardig lijkt dat de verzoeker na het jarenlange verblijf in België geen banden meer zou hebben in Albanië, doch dat in concreto niet wordt aangetoond dat hij effectief geen banden meer zou onderhouden met het herkomstland, het land van zijn ouders, alwaar mogelijks verwanten van hem verblijven, alsook, voor zover bekend, zijn biologische vader. Alhoewel die laatste, die eveneens zoals de betrokkene gebruik maakte van een alias/van een andere identiteit, bij de Dienst Vreemdelingenzaken gekend is wegens gewelddadig gedrag zelfs naar zijn eigen gezinsleden toe, verklaarde die man dat hij naar België was gekomen op familiebezoek, en dit voorafgaand aan zijn repatriëringen naar Albanië op zowel 17.12.2014 als op 19.04.2016. Uit de lijst met de bezoekers en telefoongesprekken, bijgehouden tijdens het verblijf van B. F. (bij ons gekend als F., alias B. N.) in de gevangenis van Leuven Centraal, kan alvast bevestigd worden dat die man in België contacten had met de betrokkene in 2014. Hij wou niet gerepatriëerd worden omwille van zijn kinderen in België. Derhalve kan niet met zekerheid gezegd worden dat de betrokkene op heden geen band meer onderhoudt met die man die alvast vanuit biologisch standpunt zijn vader is. Het is, gezien de contacten met B. F. zoals die blijken uit het dossier, met langer aannemelijk dat de betrokkene de Albanese taal effectief niet machtig zou zijn. De verzoeker toont niet aan dat hij in Albanië niet zou worden opgevangen door verwanten en dat hij, bijvoorbeeld in de toeristische sector, geen inkomsten uit arbeid zou kunnen halen om te voorzien in de eigen levensbehoeften. De betrokkene is in het bezit van een Albanese identiteitskaart geldig tot 12.12.2021 en van een Albanees paspoort geldig tot 08.01.2022. De verzoeker wordt door aldus door de eigen autoriteiten nog steeds beschouwd als Albanese onderdaan. De betrokkene mag dan wel ambtshalve geschrapt zijn in Albanië, hij is dat door zijn eigen toedoen ook in België, met het verschil dat hij alhier niet over de nationaliteit beschikt met de daaraan verbonden voordelen.

De aanvraag tot machtiging van verblijf van de betrokkene roept een aantal vragen op, zoals blijkt uit het bovenstaande. De bewijslast voor het aantonen van buitengewone omstandigheden én elementen ten gronde ligt echter bij de betrokkene zelf. Onze dienst kan niet anders dan een beslissing nemen op basis van alle elementen die worden voorgelegd, terwijl we ook rekening hielden met stukken die zich in het dossier bevonden, en concluderend dient gezegd dat alle voor handen zijnde elementen in casu ernstig in overweging werden genomen, waarbij het dossier van de betrokkene werd voorgelegd aan de hiërarchie, maar dat de aangebrachte elementen als onvoldoende worden beschouwd, terwijl er in tweede instantie en van ondergeschikt belang elementen zijn die in zijn nadeel spreken en die afbreuk doen aan zijn beweerde integratie.

Huidige beslissing wil echter niet helemaal niet uitsluiten dat de betrokkene eventueel, indien hij dat oprecht zou wensen, op basis van doorslaggevende positieve elementen die wijzen op een eigen verdienste, vanuit het herkomstland of vanuit een derde land zou kunnen terugkeren naar België, bijvoorbeeld in het kader van effectieve tewerkstelling, waarbij er mogelijks voorrang wordt verleend aan knelpuntberoepen, indien de door hem gestelde feiten van openbare orde op het moment van onderzoek van de dergelijke aanvraag een terugkeer niet onmogelijk maken. De Belgische rechtsorde zou immers rechtstreeks verstoord worden wanneer een verblijfstitel wordt afgegeven aan een vreemdeling die een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Op 28 november 2017 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer, de genaamde:

Naam, voornaam: B., B.

geboortedatum: (...)1993

geboorteplaats: S.

nationaliteit : Albanië

die in Frankrijk verklaarde B. R. te heten, geboren te zijn op (...) 1993 in Tirana,

wordt het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een Albanese vreemdeling in het bezit van een biometrisch paspoort, en derhalve vrijgesteld van de visumplicht die echter langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

De betrokkene beschikte voorheen over een verblijfstitel, een A-kaart, waarvan de geldigheidsduur echter verstreken is sedert 11.03.2016. Hij heeft het Belgische grondgebied verlaten voor de afloop van de geldigheidsduur van zijn verblijfstitel, zonder zijn vertrek te laten registreren en zonder de verlenging van de geldigheidsduur van zijn verblijfstitel af te wachten. Hij keerde volgens zijn raadsheer na een verblijf van anderhalf jaar in het buitenland terug naar België, op 25.04.2017. Derhalve heeft hij de maximale duur van 90 dagen ruimschoots overschreden. Heden werd zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9 bis ten gronde geweigerd.

Krachtens artikel 7, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980, wordt hij door zijn gedrag geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden:

De betrokkene werd op 14.09.2016, dus nog vrij recent, door de Correctionele Rechtbank van Leuven bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 maanden wegens opzettelijke slagen en verwondingen gepleegd op een minderjarige of op een persoon die uit hoofde van zijn lichaams- of geestestoestand niet bij machte is om in zijn onderhoud te voorzien.

Krachtens artikel 7, eerste lid, 6° van de wet van 15 december 1980, beschikt hij niet over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven:

De betrokkene legt geen persoonlijke bewijzen van tewerkstelling, geen tewerkstellingsbeloften, zelfs geen sollicitatiebewijzen voor en toont ook niet op enig andere wijze aan dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste middel

Schending van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991) en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur : Zorgvuldigheidsplicht

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat een terugkeer naar zijn land van herkomst voor verzoeker een schending zou uitmaken van zijn recht op familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM daar zijn familieleden, waarmee verzoeker een feitelijk en effectief gezin vormt, gemachtigd werden tot een verblijf op het Belgische grondgebied. Verzoeker vertrok op zesjarige leeftijd uit Albanië, zijn familie en vrienden wonen in België, in Albanië kent hij niets of niemand, hij is tevens de taal niet machtig.

Dat verzoeker zijn land van herkomst in 1999 verlaten heeft en sedertdien zijn centrum van belangen in de zin van artikel 8 van het EVRM in België heeft opgebouwd. Dat verzoeker in zijn land van herkomst dan ook niets heeft om naar terug te keren en aldus noch de bestaansmiddelen of huisvesting heeft om te overleven gedurende de tijd die nodig is om de formaliteiten te vervullen met het oog op het aanvragen van een verblijf. Verzoeker is op zeer jonge leeftijd naar België gekomen, samen met zijn familie, hij maakt reeds vanaf zeer jonge leeftijd deel uit van de Belgische maatschappij. Omwille van zijn lange afwezigheid in Albanië is cliënt ambtshalve geschrapd daar. Voor verzoeker is Albanië een

vreemd en onbekend land waarvan de taal hem onbekend is, hij is in België opgegroeid en heeft hier zijn leven opgebouwd.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken bovendien stelt dat de door verzoeker aangehaalde elementen van integratie op zich geen grond vormen om aan verzoeker een regularisatie toe te staan.

Dat er moeilijk ingezien kan worden waarom de door verzoeker aangehaalde argumenten alleen maar een grond voor regularisatie zouden kunnen vormen wanneer hij zijn einddiploma middelbaar onderwijs gehaald zou hebben of actuele elementen van tewerkstelling zou voorleggen. Het is inderdaad zo dat verzoeker voor zijn laatste jaar een oriënteringsattest C kreeg dd. 12.06.2013 en dat hij niet zijn jaar opnieuw deed maar dat hij zich inschreef voor de examencommissie dd. 29.11.2013.

Het is dan ook zeer extreem en bovendien onbegrijpelijk om te stipuleren dat de oorzaak hiertoe zou zijn dat verzoeker zich enkel heeft opgehouden met gezelschap van landgenoten en er iets zou schortte aan zijn integratie in het schoolleven en in de derhalve daaropvolgende in de maatschappij. Volgens de dienst vreemdelingenzaken zou verzoeker dan ook onvoldoende geïntegreerd zijn om te beseffen dat een diploma een belangrijk gegeven is.

Het feit dat verzoeker lid en zelfs leider van de jeugdbeweging, m.n. de scouts is geweest is op zich al een gegeven waaruit blijkt dat verzoeker zeer geïntegreerd is. Bovendien is verzoeker enkele maanden na dat hij zijn school verliet tewerkgesteld geworden. Er is dus zeker sprake van werkwiligheid in hoofde van de verzoeker. Ook het vreemdelingenlegioen is een voorbeeld van de gedrevenheid van verzoeker. Ondanks het feit dat het voor verzoeker onmogelijk was om zijn professionele droom waar te maken in het Belgisch leger, omwille van het ontbreken van de Belgische nationaliteit, was de enige optie voor verzoeker zich aansluiten bij het frans vreemdelingenlegioen. Het zou spijtig zijn als zijn gedrevenheid en ambitie afgestraft zou worden.

Daarenboven wordt er verwezen naar een andere naam die verzoeker gebruikte in het Franse vreemdelingenlegioen. Het is immers algemeen bekend dat een legionair kan toetreden onder een nieuwe identiteit en dat dit ook heel gebruikelijk is. Verzoeker heeft eveneens zijn identiteitsgegevens aangepast dd. 22.12.2016. Het loutere feit om een nieuwe identiteit te gebruiken kan dan ook bezwaarlijk gezien worden zoals DVZ argumenteert als een bedrieglijk handelen dat een element zou vormen dat in het nadeel van verzoeker kan weerhouden worden.

Verzoeker heeft weliswaar niet zijn middelbaar afgemaakt maar heeft er voor gekozen om te werken. Verzoeker brengt dan ook bewijzen bij dat hij van begin 2014 t.e.m.2015 tewerkgesteld was. Kort daarna vertrok hij naar Frankrijk om zich bij het vreemdelingenlegioen aan te sluiten. Nu dat verzoeker terug in België is, is verzoeker ook vastberaden terug te werken zodra hij hiertoe de mogelijkheid krijgt.

Aangezien het instellen van een dergelijke procedure noodzakelijk veronderstelt dat de aanvrager nog geen definitieve verblijfsmachtiging in België heeft is het bovendien tegenstrijdig van DVZ om momenteel te verwachten actuele elementen van tewerkstelling voor te leggen. Het spreekt voor zich dat verzoeker momenteel dan ook geen actuele elementen van tewerkstelling kan voorleggen. Bovendien is het bekend dat verzoeker van februari 2016 in het vreemdelingenlegioen zat en pas in april 2017 terugkeerde. Verzoeker heeft van 1999 t.e.m. 2013 op school gezeten, vervolgens in 2014 en 2015 gewerkt en vervolgens in 2016 tewerkgesteld in het frans vreemdelingenlegioen. Verzoeker is dus alles behalve lui te noemen.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken aldus een manifest onjuiste motivering voorhoudt door te stellen dat de voorgelegde elementen geen grond vormen om aan betrokkene een verblijfsregularisatie toe te staan. Verzoeker is namelijk opgegroeid in België, en heeft totaal geen banden met Albanië. Het is volkomen onredelijk om van verzoeker te verwachten dat hij naar zijn vader in Albanië zou gaan, waar hij geen contact mee heeft, en waarvan DVZ eveneens meldt dat hij gekend is als gewelddadig gedrag zelfs naar zijn gezinsleden toe.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken bovendien nalaat om enige andere motivering te geven met betrekking tot het afwijzen van de door verzoeker aangehaalde argumenten. Dat er namelijk enkel wordt gesteld dat 'deze elementen op zich geen grond vormen om aan betrokkene een verblijfsregularisatie toe te staan.'

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken nalaat te verduidelijken waarom deze elementen op zich geen grond vormen, of welke bijkomende elementen er dan nog vereist zijn om wel tot een regularisatie te leidde.

Dat er bovendien ook niet gemotiveerd wordt waarom deze elementen geen grond vormen.

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook geenszins kan aanvaard worden.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende, en zelfs een pertinent onjuiste motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJSS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een enig middel wordt de schending aangehaald van de Wet van 29.07.1991 houdende de uitdrukkelijke motiveringsplicht inzake bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker verwijst naar zijn goede integratie, zijn parcours in België waaruit zulks zou blijken, zijn gedrevenheid waarvan ook het lidmaatschap aan het vreemdelingenlegioen een voorbeeld zou zijn. Hij zou in het verleden tewerkgesteld geweest zijn in België en bovendien kan het hem bezwaarlijk ten kwade worden geduid momenteel niet te werken aangezien hij vooralsnog niet gerechtigd is om te werken. Hij zou totaal geen banden hebben met Albanië en zijn vader heeft hem mishandeld in het verleden, zodat bezwaarlijk kan verwacht worden dat hij zijn vader kan vervoegen in Albanië.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Uit wat verder volgt blijkt dat de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag uitgegaan is van de juiste feitelijke gegevens en van een correcte en geenszins kennelijk onredelijke beoordeling van diezelfde gegevens.

De Raad van State benadrukte dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen criteria bevat waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571).

De verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat verzoeker in zijn 9bis-aanvraag, voor wat de gegrondheid betreft, verwees naar zijn goede integratie (=> perfecte kennis van de Nederlandse taal, diploma middelbaar onderwijs, lid van de scouts en andere hobby's), uitgebreide vriendenkring) en naar zijn blanco strafregister ("nooit in aanraking gekomen met het gerecht" en zijn wens om te kunnen werken in België.

Er kan alleen maar vastgesteld worden dat verzoeker in zijn verblijfsaanvraag onterecht gewag heeft gemaakt van een middelbaar diploma en dat er eveneens ten onrechte in wordt vermeld dat hij nooit in aanraking zou gekomen zijn met het gerecht.

Inderdaad heeft verzoeker nooit zijn middelbaar diploma behaald en heeft hij wel degelijk een strafblad. Bovendien wordt er in de verblijfsaanvraag geen enkel bewijs van tewerkstelling bijgebracht.

Waar verzoeker thans aanvoert dat hij na zijn schoolverlating tewerkgesteld is geweest, moet vastgesteld worden dat hiervan geen enkel document werd bijgebracht in de aanvraag, zodanig dat hiermee in de bestreden beslissing ook geen rekening kon gehouden worden.

In de bestreden beslissing werd dan ook terecht gemotiveerd als volgt: "Het argument inzake zijn sublieme integratie wordt enerzijds onvoldoende aangetoond. Anderzijds worden zijn blanco strafblad, de bewering dat hij nooit in aanraking kwam met het gerecht, zijn sociaal-meelevendheid, zijn aangename gedreven en voorbeeldige persoonlijkheid, zijn werkwillegheid, zijn verinnerlijking op zeer intense wijze van de "Belgische taal", zeden en gewoonten (...) niet aangetoond. Een bloot argument kan niet dienstig worden weerhouden als een verblijfsmachtiging."

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing ook gewezen op zijn veroordeling op 14.09.2016 door de correctionele rechtbank te Leuven tot een gevangenisstraf van 2 maanden wegens geweldpleging. Daarbij werd terecht opgemerkt dat integratie veronderstelt dat men de Belgische reglementeringen respecteert en zich aldus onthoudt van het plegen van misdrijven.

Voorts wordt in de bestreden beslissing niet kennelijk onredelijk opgemerkt dat er geen doorleefde getuigenissen van vrienden of kennissen worden voorgelegd en dat er geen doortastende bewijzen van recente sociale verankering worden voorgelegd. In die zin wordt in de bestreden beslissing niet

onterecht opgemerkt dat de foto's mbt de sociale verankering die in het kader van de aanvraag werden bijgebracht (zoals klasfoto's en dergelijke) niet actueel zijn gelet op zijn 24-jarige leeftijd.

Op basis van de bovenstaande elementen is het niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat er onvoldoende elementen van integratie voorliggen om verzoeker een verblijfsaanvraag toe te kennen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing motiveert ten overvloede ook nog over het gebrek aan actuele tewerkstelling en het feit dat hij in Frankrijk gebruik maakte van een andere identiteit, dat zijn vermeende werkwillegheid niet wordt aangetoond, hetgeen bekritiseerd wordt door de verzoekende partij.

Evenwel moet vastgesteld worden dat verzoeker zich in zijn kritiek richt op overtollige motieven van de bestreden beslissing, aangezien hij niet weerlegt dat er lastens hem verschillende pv's werden opgesteld wegens schending van de openbare orde en dat hij in 2016 een strafrechtelijke veroordeling heeft opgelopen, hetgeen zijn 'sublieme' integratie tegenspreekt.

De verblijfsaanvraag werd geweigerd omdat verzoeker "mogelijks een gevaar vormt voor de openbare orde, en in hoofdzaak bij gebrek aan tegenindicatie aan de hand van recente bewijzen van een diepgaande integratie in onze samenleving".

Tot slot wordt in de bestreden beslissing niet kennelijk onredelijk geoordeeld dat verzoeker de Albanese taal machtig is, dat hij in zijn herkomstland niet zou kunnen opgevangen worden door verwanten – zo nodig zijn vader - en dat hij er alleszins geen inkomsten uit arbeid zou kunnen halen om te voorzien in zijn eigen levensbehoeften en dat de loutere aanwezigheid van zijn moeder en zijn broer in België niet vereisen dat verzoeker eveneens een verblijfsrecht toegekend wordt. Verzoeker heeft er bovendien zelf voor gekozen om België vrijwillig te verlaten en om zich bij het Vreemdelingenlegioen aan te sluiten, wat wijst op onafhankelijkheid.

De bestreden beslissing maakt zowel melding van de juridische bepaling op grond waarvan ze werd genomen als van de feitelijke motieven. Verzoekers tonen niet aan dat bepaalde elementen zouden zijn veronachtzaamd bij het nemen van de bestreden beslissing. Een schending van de door hen opgeworpen bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is niet ernstig."

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De motivering dient steeds *in concreto* te worden beoordeeld in het licht van alle gegevens van het administratief dossier. De motivering moet draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat zij voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3.3. Verzoeker voert in het middel in de eerste plaats aan dat een terugkeer naar zijn land van herkomst een schending zou uitmaken van zijn recht op familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM omdat de familieleden waarmee hij een gezin vormt, gemachtigd werden tot verblijf in België. In Albanië, waaruit verzoeker in 1999 op zesjarige leeftijd vertrok, kent hij niets of niemand en hij is ook de taal niet machtig. Verzoeker wijst erop dat zijn familie en vrienden in België wonen. Hij benadrukt ook dat het centrum van zijn belangen zich in België bevindt. Omwille van zijn lange afwezigheid in Albanië is verzoeker daar geschrapt.

Vervolgens uit verzoeker kritiek op het motief dat de aangehaalde elementen van integratie op zich geen grond vormen om hem een regularisatie toe te staan. Verzoeker wijst erop dat er moeilijk ingezien kan worden waarom de aangehaalde argumenten alleen maar een grond voor regularisatie zouden kunnen vormen wanneer hij zijn eindexamen middelbaar onderwijs gehaald zou hebben of actuele elementen van tewerkstelling zou voorleggen. Het is extreem en onbegrijpelijk om te stellen dat de reden voor het niet behalen van zijn middelbareschooldiploma zou zijn dat hij zich enkel heeft opgehouden in gezelschap van landgenoten en dat er iets schortte aan zijn integratie in het schoolleven

en in de maatschappij. Verzoeker wijst erop dat zijn lidmaatschap en leider zijn bij de scouts op zich al een gegeven is waaruit blijkt dat hij zeer geïntegreerd is. Verzoeker wijst erop dat hij na het verlaten van de school tewerkgesteld is geweest, zodat er sprake is van werkwillegheid, en dat hij naar het vreemdelingenlegioen is gegaan, wat wijst op zijn gedrevenheid en ambitie. Wat betreft de andere naam die hij gebruikte bij het vreemdelingenlegioen, wijst verzoeker erop dat het algemeen bekend is en gebruikelijk dat een legionair kan toetreden onder een nieuwe identiteit. Dit kan dus bezwaarlijk gezien worden als een bedrieglijk handelen dat in het nadeel van verzoeker zou spelen. Verzoeker heeft inderdaad zijn middelbare school niet afgemaakt maar hij heeft ervoor gekozen om te werken. Bij huidige verzoekschrift brengt verzoeker bewijzen bij dat hij van begin 2014 tot en met 2015 tewerkgesteld was. Kort daarna vertrok hij naar Frankrijk om zich aan te sluiten bij het vreemdelingenlegioen, hij keerde terug naar België in april 2017. Zodra verzoeker de mogelijkheid krijgt, wil hij terug werken. Verzoeker wijst erop dat de verwerende partij niet zomaar kan eisen dat hij recente tewerkstellingsbewijzen voorlegt, omdat daarvoor een verblijfsmachtiging in België nodig is, wat verzoeker momenteel niet heeft. Verzoeker wijst erop dat hij achtereenvolgens naar school is gegaan (1999-2013), gewerkt heeft (2014-2015) en bij het vreemdelingenlegioen was (2016) zodat hij niet lui te noemen is.

Verzoeker wijst erop dat het onredelijk is om van hem te verwachten dat hij naar zijn vader in Albanië zou gaan. Hij heeft geen contact met zijn vader en zoals de verwerende partij zelf stelt, vertoont de vader gewelddadig gedrag, zelfs naar zijn gezinsleden toe.

Verzoeker merkt op dat een andere motivering niet wordt gegeven met betrekking tot het afwijzen van de argumenten ten gronde. Er wordt niet verduidelijkt waarom deze elementen geen grond vormen voor regularisatie of welke bijkomende elementen dan wel vereist zouden zijn om toch een regularisatie te verkrijgen.

2.3.4. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt wat de gegrondheid van de aanvraag betreft het onderzoek in of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Verzoeker had in zijn aanvraag van 7 juli 2017 volgende elementen aangehaald inzake de gegrondheid ervan:

- er is in zijn hoofde sprake van een sublieme integratie die duurzame sociale bindingen heeft teweeg gebracht;
- verzoeker verblijft sinds 1999 in België en spreekt perfect Nederlands, hij is de Albanese taal niet machtig;
- na een verblijf van bijna 20 jaar in België is hij uitstekend geïntegreerd in de Belgische samenleving en is Albanië voor hem een vreemd en onbekend land;
- hij is altijd in België naar school gegaan, hij heeft zijn diploma lager en middelbaar onderwijs;
- hij heeft verschillende hobby's gehad: hij was lid van de scouts, hij speelde bij een basketbalploeg;
- zijn droom was om tewerkgesteld te worden bij het Belgisch leger, maar omdat hij de nationaliteit niet had trok hij naar het vreemdelingenlegioen;
- onze maatschappij krijgt veel van verzoeker, hij zet zich tot het uiterste in zonder zelf de maatschappij tot last te willen zijn, het ontbreekt hem niet aan energie en sociaal-meelevendheid;
- op sociaal vlak heeft verzoeker zich steeds op intensieve wijze gemengd onder de Belgische bevolking, ten gevolge van deze open en geïnteresseerde mentaliteit heeft hij een grote vrienden- en kennissenkring opgebouwd die hem wil steunen en helpen;
- verzoeker verbleef bijna 20 jaar legaal in België en omwille van zijn vertrek naar het vreemdelingenlegioen werd er hem geen B-kaart afgegeven. Omwille van zijn lang verblijf in België heeft verzoeker zijn plaats gevonden in de Belgische samenleving, gewoontes en gebruiken;
- op arbeidsvlak is het voor verzoeker van het grootste belang dat hij zelfstandig en onafhankelijk kan leven en in zijn onderhoud kan voorzien;
- wanneer verzoeker in de mogelijkheid zal zijn om op legale wijze te werken, zal hij niet nalaten om actief op zoek te gaan naar werk zodat hij in zijn eigen onderhoud kan voorzien en niet ten laste zal vallen van de Belgische staat;
- verzoeker is nooit in aanraking gekomen met het gerecht, hij heeft een blanco strafregister;
- verzoeker besluit dat hij op zeer intense wijze is overgegaan tot de verinnerlijking van de Belgische taal, zeden en gewoonten en hij heeft zich de Belgische samenlevingsvormen in hoge mate eigen gemaakt op economisch, sociaal en cultureel vlak en op andere terreinen van het maatschappelijk leven.

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

2.3.5. Inzake artikel 8 van het EVRM wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“In casu kan de sociale verankering in België niet volstaan om aan de betrokkene verblijfsrecht toe te kennen, zoals hierboven uiteengezet. Uiteindelijk wordt onvoldoende aangetoond dat België op heden het centrum zou zijn van zijn belangen. Derhalve wordt huidige beslissing niet gezien als een schending van art. 8 EVRM. Artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens kan niet als een vrijgeleide beschouwd worden die de verzoeker zou toelaten om de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Hij heeft nagelaten om zichzelf tijdig in orde te stellen wat zijn verblijfstoestand betreft, en heeft zijn huidige toestand enkel aan zichzelf te wijten, waarbij zijn persoonlijk gedrag niet van die aard is dat hij in aanmerking zou komen voor gunstige regeling.”

en

“Ondanks het voorgelegde contract bij het vreemdelingenlegioen, is de betrokkene volgens zijn raadsheer na om en bij anderhalf jaar blijkbaar terug in België waarbij hij terug is gaan inwonen bij zijn moeder en broer. Inmiddels is er een samenwoning van zo'n 7 maanden. En nu beroept de verzoeker zich op de gezinsband. Doch, door zijn gedrag is duidelijk dat hij het land kan verlaten om elders zijn geluk te gaan beproeven. Hij heeft ruimschoots de meerderjarige leeftijd bereikt en is in staat om op eigen benen te staan, meer zelfs, hij is avontuurlijk ingesteld. Het kan voor hem dan ook geen probleem zijn om naar het herkomstland of naar een derde land af te reizen om zich administratief in orde te stellen wat zijn verblijf in België betreft, indien hij een grond zou hebben om hier te verblijven, want in huidige verzoekschrift onvoldoende aangetoond wordt.

De loutere aanwezigheid van zijn moeder en broer toont niet aan dat de betrokkene sociale banden onderhoudt in België die een verder verblijf alhier noodzakelijk maken. De sociale verankering heeft de betrokkene niet tegengehouden om België vrijwillig te verlaten.”

2.3.5.1. Verzoeker voert aan dat een terugkeer naar zijn land van herkomst een schending zou uitmaken van zijn recht op familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM omdat de familieleden waarmee hij een gezin vormt, gemachtigd werden tot verblijf in België. In Albanië kent hij niets of niemand. Verzoeker wijst erop dat zijn familie en vrienden in België wonen. Het centrum van zijn belangen bevindt zich in België.

In de bestreden beslissing wordt niet betwist dat verzoekers moeder en broer een verblijfsrecht hebben in België en dat verzoeker bij hen inwoont. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat er op het eerste zicht een sociale verankering aanwezig is en dat de aanvraag daarom ontvankelijk wordt verklaard: verzoeker is in België naar school gegaan, er kan worden aangenomen dat hij kennis heeft van de Nederlandse taal, verzoekers stelling dat hij vrienden en kennissen heeft in België kan niet onmiddellijk als ongeloofwaardig worden afgedaan, hij geeft aan te hebben deelgenomen aan het verenigingsleven, met name de scouts, een basketbalploeg en een Oosterse gevechtssport. Van de scouts en de Oosterse gevechtssport worden er foto's voorgelegd. Er is een legaal verblijf van meer dan zestien jaar zonder dat hemzelf ooit een bevel werd ter kennis gebracht om het grondgebied te verlaten. Vervolgens wordt de aanvraag ongegrond verklaard om de redenen die te lezen zijn in de bestreden beslissing.

Bijgevolg blijkt dat de verwerende partij niet betwist dat verzoeker een beschermenswaardig privéleven heeft in België. Verzoeker zelf geeft in het middel uitdrukkelijk aan dat het centrum van zijn belangen zich in België bevindt.

2.3.5.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. Dat het in België bestaande privéleven van verzoeker niet wordt betwist, werd hierboven reeds uiteengezet.

2.3.5.3. Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privéleven van verzoeker.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het privé- of gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie van weigering van een voortgezet verblijf. Huidige eerste bestreden beslissing betreft weliswaar een weigering tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, maar dit na een verblijf van verzoeker in België sinds 1999 waarvan zestien jaar in legaal verblijf zonder dat hij ooit een bevel om het grondgebied te verlaten heeft ontvangen.

Hierbij aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is in het privé- en/of familie- en gezinsleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimititeit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit). Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland (GK)*, § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 76).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing zowel op situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, *Ciliz/Nederland*, § 66). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

In voorkomend geval worden de bestreden beslissingen genomen krachtens de vreemdelingenwet, waarvan de bepalingen dienen beschouwd te worden als zijnde maatregelen die, binnen een democratische samenleving, nodig zijn om de toegang en het verblijf van niet-nationale onderdanen op het nationale grondgebied te controleren. De bestreden beslissingen kennen aldus een wettelijke basis en streven een legitiem doel na.

De inmenging in het privéleven van de verzoekende partij is bijgevolg formeel in overeenstemming met de afwijkende omstandigheden, beoogd in voornoemd artikel 8, alinea 2.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland (GK)*, § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62).

2.3.5.4. In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat verzoeker beschikte over een tijdelijk verblijf en op 29 februari 2016 gemachtigd werd tot een onbeperkt verblijf, maar dat hij uit België vertrokken is zonder zijn definitieve verblijfstitel af te wachten: *“Hij stelt zelf dat hij zijn droom om militair te worden, heeft nagevolgd en dat dit in België niet mogelijk was omdat hij niet beschikte over de Belgische nationaliteit. Gezien het onbeperkte verblijf waarover hij op dat moment beschikte, was het verwerven van de Belgische nationaliteit echter realiseerbaar. Zonder stappen in die richting te zetten, zelfs zonder de overhandiging van de verblijfstitel van onbepaalde duur af te wachten, zelfs zonder de verlenging van de geldigheidsduur van zijn tijdelijke verblijfstitel af te wachten en zonder zijn vertrek te signaleren bij de gemeentelijke diensten, waarbij hij dus geen poging deed om zijn recht op een terugkeer te verzekeren, verliet de betrokkene zijn gastland België. Hij vertrok anderhalve maand voor de aflevering van de B-kaart, de verblijfsvergunning van onbeperkte duur, aan zijn moeder en broer. Het is bevreemdend dat de betrokkene dan niet snel terugkeerde naar België om alsnog te genieten van dit voordelig statuut aangezien ook hij vermeld stond in de beslissing. De geldigheidsduur van zijn eigen A-kaart, de tijdelijke verblijfsvergunning, kwam kort daarna te vervallen op 11.03.2016. Hij werd ambtshalve geschrapd op 08.08.2016.”*

Verzoeker ontkent deze elementen niet. De Raad wijst erop dat verzoeker door het indienen van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf nu wel een stap onderneemt om zijn verblijf weer in orde te krijgen.

In de eerste bestreden beslissing wordt inzake de inmenging in verzoekers privéleven nog het volgende overwogen over verzoekers persoonlijk gedrag:

“Opgemerkt wordt dat de verzoeker herhaaldelijk het voorwerp uitmaakte van een aantal processen-verbaal (LE.60.RG/10030317 Doping. LE.60.L9/00497S17 Drugs/verkopen, LE.43.L9/00553115 Opzettelijke slagen en/of verwondingen. HA.43.L4/00411914 Opzettelijke slagen en/of verwondingen HA.36.L 1/02193712 wapen, munitie, onderdeel, toebehoren-dracht/vervoer). Uit dit alles zou, al dan niet terecht, afgeleid kunnen worden dat de betrokkene op het slechte pad is, of toch minstens voor overlast zorgt, waarbij er zeker en vast enig voorbehoud moet worden gemaakt bij processen-verbaal, daar iemand onschuldig is zolang de schuld niet is bewezen, zolang er geen definitieve veroordeling is. Bovendien merken we in deze context terloops op dat verondersteld kan worden dat de betrokkene in het Franse Vreemdelingenlegioen op professionele wijze wapens heeft leren gebruiken, wat een bezorgdheid is voor onze samenleving naar de toekomst toe, indien de betrokkene echt op het slechte pad zou zijn.

Uit het onderzoek van de openbare orde, dat nu werd gevoerd daar de aanvraag op het eerste zicht als ontvankelijk werd beschouwd gezien het jarenlange verblijf, is naar voor gekomen dat de betrokkene op 14.09.2016, dus nog vrij recent, door de Correctionele Rechtbank van Leuven bij verstek veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 2 maanden wegens opzettelijke slagen en verwondingen gepleegd door de betrokkene op een minderjarige of op een persoon die uit hoofde van zijn lichaams- of geestestoestand niet bij machte is om in zijn onderhoud te voorzien.

Integratie veronderstelt dat men de Belgische reglementeringen respecteert en zich aldus onthoudt van het plegen van misdrijven.

Aangezien blijkt dat de verzoeker mogelijks een gevaar vormt voor de openbare orde, en in hoofdzaak bij gebrek aan tegenindicatie aan de hand van recente bewezen van een diepgaande integratie in onze samenleving kan aan hem geen machtiging tot verblijf worden toegekend.”

Uit de bewoordingen inzake de processen-verbaal blijkt dat de verwerende partij zelf aangeeft dat hierbij enig voorbehoud moet worden gemaakt, daar iemand onschuldig is zolang de schuld niet is bewezen, zolang er geen definitieve veroordeling is. Inzake de veroordeling bij verstek tot een gevangenisstraf van twee maanden, wordt gesteld dat dit niet getuigt van integratie en dat verzoeker “mogelijks” een gevaar vormt voor de openbare orde. In de tweede bestreden beslissing wordt op dezelfde wijze naar deze veroordeling verwezen (“(...) wordt hij door zijn gedrag geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden: De betrokkene werd op 14.09.2016, dus nog vrij recent, door de Correctionele Rechtbank van Leuven bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 maanden wegens opzettelijke slagen en verwondingen gepleegd op een minderjarige of op een persoon die uit hoofde van zijn lichaams- of geestestoestand niet bij machte is om in zijn onderhoud te voorzien”).

Verzoeker ontkent niet dat hij veroordeeld werd.

De Raad mag nagaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving en of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nastreefde doel.

Hoewel artikel 8 van het EVRM op zich geen formele motiveringsplicht inhoudt, wordt opgemerkt dat de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen de verwerende partij wel opleggen om op afdoende wijze te motiveren waarom de elementen waarop de aanvraag berust in het algemeen niet worden aanvaard. Indien een vreemdeling zich, zoals *in casu*, bij zijn verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet beroept op de bescherming van zijn familie- en gezinsleven en privéleven (“en sedertdien zijn centrum van belangen in de zin van artikel 8 van het EVRM in België heeft opgebouwd”) in de zin van artikel 8 van het EVRM, dan dient de verwerende partij in de weigeringsbeslissing ook op afdoende wijze te motiveren waarom de bescherming van artikel 8 van het EVRM in verzoekers concrete geval niet leidt tot de verblijfsmachtiging. De Raad wijst er ook op dat de verwerende partij over een beleidsmarge beschikt wanneer zij overgaat tot de vereiste belangenafweging. Deze beleidsmarge in het kader van artikel 8 van het EVRM doet geen afbreuk aan het feit dat administratieve beslissingen afdoende gemotiveerd moeten zijn, hetgeen inhoudt dat de motivering steeds *in concreto* dient te worden

beoordeeld in het licht van alle gegevens van het administratief dossier. De motivering moet draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat zij voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn.

In casu wordt herhaald dat de verwerende partij erkent dat er sprake is van een sociale verankering van verzoeker in België, daarom wordt de aanvraag ontvankelijk verklaard. Verder in de eerste bestreden beslissing wordt verduidelijkt waarom de integratie van verzoeker niet volstaat voor een verblijfsmachtiging en in de tweede bestreden beslissing wordt aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Deze aanvaarde sociale verankering moet worden afgewogen tegen de belangen van de samenleving, waarbij moet worden nagegaan of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte. *In casu* verwijst de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing naar processen-verbaal, waar zij uitdrukkelijk aangeeft dat *“Uit dit alles zou, al dan niet terecht, afgeleid kunnen worden dat de betrokkene op het slechte pad is, of toch minstens voor overlast zorgt, waarbij er zeker en vast enig voorbehoud moet worden gemaakt bij processen-verbaal, daar iemand onschuldig is zolang de schuld niet is bewezen, zolang er geen definitieve veroordeling is.”* Hieruit blijkt alvast dat de verwerende partij zelf uiterst voorzichtig is in haar bewoordingen, zodat uit het bestaan van deze processen-verbaal alleszins geen dwingende behoefte blijkt. De verwerende partij wijst vervolgens naar een veroordeling bij verstek tot twee maanden gevangenisstraf en besluit dat uit het niet respecteren van de Belgische reglementeringen geen wil tot integratie blijkt. De verwerende partij koppelt verzoekers gedrag zoals dit uit deze veroordeling zou blijken, dus niet aan een dwingende maatschappelijke behoefte. De verwerende partij vermeldt ook “terloops” dat verzoeker *“in het Franse Vreemdelingenlegioen op professionele wijze wapens heeft leren gebruiken, wat een bezorgdheid is voor onze samenleving naar de toekomst toe, indien de betrokkene echt op het slechte pad zou zijn.”* Opnieuw valt hier op dat de verwerende partij twijfelt of verzoeker *“echt op het slechte pad zou zijn”*, zodat ook hieruit geen dwingende maatschappelijke behoefte blijkt.

Er wordt herhaald dat de motivering draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat zij voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. Gelet op de twijfels die de verwerende partij uit, wordt vastgesteld dat de motivering niet voldoende duidelijk, concreet en precies is, alleszins blijkt uit de bewoordingen van de eerste bestreden beslissing niet dat er een dwingende maatschappelijke behoefte is om de inmenging in het privéleven van verzoeker te rechtvaardigen.

Gezien het vastgestelde voorbehoud dat de verwerende partij *in casu* maakt inzake de dwingende maatschappelijke behoefte die een inmenging in het privéleven van verzoeker inhoudt, is er geen concrete en precieze en dus correcte billijke belangenafweging in deze zaak. De gemachtigde motiveert niet op afdoende wijze waarom in het geval van verzoeker zijn individuele belangen ondergeschikt zijn aan die van de Belgische staat.

2.3.5.5. In het administratief dossier bevindt zich ook een synthesenota van 27 en 28 november 2018 inzake artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, die betrekking heeft op de tweede bestreden beslissing, waarin het volgende wordt overwogen over het gezins- en familieleven van verzoeker en zijn sociale verankering:

“Bij de behandeling van de aanvraag, werden de volgende elementen onderzocht-(in toepassing van artikel 74/13):

1) Hoger belang van de kinderen: geen kinderen in betrokken

2) Gezin- en familieleven: samenwoont met moeder en broer, sociale verankering

- doch in de mail dd. 26.04.2017 noteert de ambtenaar van het gemeentebestuur van Diest dat zijn moeder voorafgaand aan de ambtelijke schrapping had gezegd dat de betrokkene nooit meer zou terugkomen, wat toch enigszins lijkt te wijzen op een mindere hechtheid van de moeder-zoon band.

het land verlaten zonder de tijdelijke verblijfstitel te verlengen, zonder de definitieve verblijfsvergunning af te wachten of daarvoor terug te keren ondanks het feit dat hij vermeld werd op de beslissing, zonder zijn vertrek te laten registreren om zijn recht op terugkeer te verzekeren zodat hij ambtshalve geschrapt werd,

- de betrokkene heeft daarop anderhalf jaar in dienst geweest van het Franse Vreemdelingenlegioen,

- onvoldoende aangetoond dat België op heden het centrum zou zijn van zijn belangen: scholing niet afgemaakt, geen bewijzen van werkwillegheid, geen doorleefde getuigenissen van vrienden of kennissen, geen getuigenissen van leerkrachten wat betreft zijn inzet of betrokkenheid of meerwaarde voor de samenleving, geen actieve deelname aan het verenigingsleven,

- *het meest recente bewijs van integratie dateert van november 2013: inschrijving voor de examencommissie, doch het resultaat ervan wordt niet voorgelegd*
- *elementen van openbare orde vormen een tegenindicatie voor integratie: de betrokkene maakte het voorwerp uit van verschillende processen-verbaal o.a. wegens drugs en werd veroordeeld wegens opzettelijke slagen en verwondingen gepleegd door de betrokkene op een minderjarige of op een persoon die uit hoofde van zijn lichaams- of geestestoestand niet bij machte is om in zijn onderhoud te voorzien*
- *artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden die de verzoeker zou toelaten om de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM anderzijds in België opgegroeid en dus aannemelijk dat het centrum van zijn belangen zich in België bevindt*
- *banden met het herkomstland: in het bezit van de nationaliteit, Albanese identiteitskaart en paspoort, uit het dossier blijken contacten met de biologische vader, niet aangetoond dat hij daar geen inkomsten uit arbeid zou kunnen halen om te voorzien in de eigen levensbehoeften*
- *Huidige beslissing wil echter niet helemaal niet uitsluiten dat de betrokkene eventueel, indien hij dat oprecht zou wensen, op basis van doorslaggevende positieve elementen die wijzen op een-eigen verdienste, vanuit het herkomstland of vanuit een derde land zou kunnen terugkeren naar België, bijvoorbeeld in het kader van effectieve tewerkstelling, waarbij er mogelijks voorrang wordt verleend aan knelpuntberoepen, indien de door hem gestelde feiten van openbare orde op het moment van onderzoek van de dergelijke aanvraag een terugkeer niet onmogelijk maken. De Belgische rechtsorde zou immers rechtstreeks verstoord worden wanneer een verblijfstitel wordt afgegeven aan een vreemdeling die een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”*

Hieruit blijkt dat wordt aanvaard dat verzoeker vroeger het centrum van zijn belangen in België had, maar dat wordt getwijfeld aan het recent karakter ervan (dit blijkt ook uit de eerste bestreden beslissing). In deze synthesesnota wordt ook opgemerkt dat een tijdelijke scheiding om zich in de regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM. In dit verband merkt de Raad op dat de vraag rijst waarom de verwerende partij spreekt over een “*tijdelijke scheiding*”, nu zij in de eerste bestreden beslissing aanvaardt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Verzoeker moet dus niet terug naar zijn land van herkomst om van daaruit de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, er wordt aanvaard dat hij deze aanvraag in België indient. Door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen is er bijgevolg geen sprake van een scheiding die slechts “tijdelijk” is, zodat er op dit vlak sprake is van een onduidelijkheid. In deze synthesesnota worden ook de elementen van openbare orde vermeld als een tegenindicatie voor de integratie. Het voorbehoud inzake de processen-verbaal wordt in deze nota niet gemaakt maar dit doet geen afbreuk aan het feit dat dit voorbehoud wel uitdrukkelijk wordt vermeld in de eerste bestreden beslissing. Er wordt geconcludeerd dat verzoeker wel in aanmerking zou komen voor een machtiging tot verblijf als hij een tewerkstelling kan voorleggen liefst in een knelpuntberoep en tegen dan geen nieuwe feiten tegen de openbare orde pleegt.

Gelet op de onduidelijkheid die uit deze synthesesnota, gecombineerd met de motieven van de eerste bestreden beslissing, blijkt (tijdelijke scheiding of niet, is er wel of niet een voorbehoud om uit de processen-verbaal iets af te leiden), wordt vastgesteld dat de motieven inzake de belangenafweging niet voldoende duidelijk, concreet en precies zijn, alleszins blijkt ook hieruit niet duidelijk, concreet en precies dat er een dwingende maatschappelijke behoefte is om de inmenging in het privéleven van verzoeker te rechtvaardigen.

Een schending van de formele motiveringsplicht is aangetoond. De Raad heeft begrip voor de voorzichtige en genuanceerde werkwijze van de verwerende partij in dit dossier, maar dit doet geen afbreuk aan de vereiste van afdoende motieven die voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moeten zijn.

2.3.5.6. Volledigheidshalve wordt nog het volgende opgemerkt. In het verzoekschrift wijst verzoeker erop dat het onredelijk is van hem te verwachten dat hij naar zijn vader in Albanië zou gaan en de verwerende partij stelt zelf dat de vader gewelddadig verdrag vertoont, zelfs naar zijn gezinsleden toe. Inzake verzoekers banden met Albanië, wordt in de eerste bestreden beslissing het volgende overwogen:

“Terwijl hierboven reeds werd aangestipt dat de betrokkene mogelijks terug kan keren naar Frankrijk - dat niet wordt ontkend in huidig verzoekschrift,- wordt hieraan geheel en al terzijde toegevoegd dat het op het eerste zicht geloofwaardig lijkt dat de verzoeker na het jarenlange verblijf in België geen banden meer zou hebben in Albanië, doch dat in concreto niet wordt aangetoond dat hij effectief geen banden meer zou onderhouden met het herkomstland, het land van zijn ouders, alwaar mogelijks verwanten van hem verblijven, alsook, voor zover bekend, zijn biologische vader. Alhoewel die laatste, die eveneens zoals de betrokkene gebruik maakte van een alias/van een andere identiteit, bij de Dienst Vreemdelingenzaken gekend is wegens gewelddadig gedrag zelfs naar zijn eigen gezinsleden toe, verklaarde die man dat hij naar België was gekomen op familiebezoek, en dit voorafgaand aan zijn repatriëringen naar Albanië op zowel 17.12.2014 als op 19.04.2016. Uit de lijst met de bezoekers en telefoongesprekken, bijgehouden tijdens het verblijf van B. F. (bij ons gekend als F., alias B. N.) in de gevangenis van Leuven Centraal, kan alvast bevestigd worden dat die man in België contacten had met de betrokkene in 2014. Hij wou met gerepatriëerd worden omwille van zijn kinderen in België. Derhalve kan niet met zekerheid gezegd worden dat de betrokkene op heden geen band meer onderhoudt met die man die alvast vanuit biologisch standpunt zijn vader is. Het is, gezien de contacten met B. F. zoals die blijken uit het dossier, met langer aannemelijk dat de betrokkene de Albanese taal effectief niet machtig zou zijn. De verzoeker toont niet aan dat hij in Albanië niet zou worden opgevangen door verwanten en dat hij, bijvoorbeeld in de toeristische sector, geen inkomsten uit arbeid zou kunnen halen om te voorzien in de eigen levensbehoeften. De betrokkene is in het bezit van een Albanese identiteitskaart geldig tot 12.12.2021 en van een Albanese paspoort geldig tot 08.01.2022. De verzoeker wordt door aldus door de eigen autoriteiten nog steeds beschouwd als Albanese onderdaan. De betrokkene mag dan wel ambtshalve geschrapt zijn in Albanië, hij is dat door zijn eigen toedoen ook in België, met het verschil dat hij alhier niet over de nationaliteit beschikt met de daaraan verbonden voordelen.”

In de synthesememorie wordt vermeld: *“- banden met het herkomstland: in het bezit van de nationaliteit, Albanese identiteitskaart en paspoort, uit het dossier blijken contacten met de biologische vader, niet aangetoond dat hij daar geen inkomsten uit arbeid zou kunnen halen om te voorzien in de eigen levensbehoeften.”*

In het verzoekschrift wijst verzoeker erop dat het onredelijk is om van hem te verwachten dat hij naar zijn vader in Albanië zou gaan. Hij heeft geen contact met zijn vader en zoals de verwerende partij zelf stelt, vertoont de vader gewelddadig gedrag, zelfs naar zijn gezinsleden toe.

In dit verband wordt opgemerkt dat verzoeker kan worden gevolgd: in de eerste bestreden beslissing wordt gesteld dat het op het eerste zicht geloofwaardig lijkt dat verzoeker na het jarenlange verblijf in België geen banden meer zou hebben in Albanië, maar dat *in concreto* niet wordt aangetoond dat hij effectief geen banden meer zou onderhouden met het herkomstland, het land van zijn ouders, waar mogelijks verwanten van hem verblijven en ook zijn biologische vader. De verwerende partij erkent dat het geloofwaardig lijkt dat verzoeker geen banden meer zou hebben met Albanië, maar wijst dan op mogelijke verwanten en op zijn biologische vader, waarvan niet met zekerheid kan worden gesteld dat verzoeker er geen contact meer mee heeft. De Raad wijst erop dat de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing zelf verduidelijkt dat zij twijfelt aan het feit of verzoeker wel of niet contact heeft met zijn biologische vader en als meest recent gegeven gevangenisbezoek in 2014 vermeldt.

Bijgevolg wordt ook in dit verband vastgesteld dat de motieven van de bestreden beslissing niet voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moeten zijn.

2.3.5.7. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt aangetoond. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 november 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt en houdende afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET